

Umschreibung

Ee, 4

N. 63.

EPISTOLA

AD
VIRVM ILLVSTREM

EXCELLENTISSIMVM ATQVE EXPERIENTISSIMVM

FRIDERICVM HOFFMANNVM,

SERENISSIMI AC POTENTISSIMI REGIS BORVSSORVM
A CONSILII AVLICIS ET ARCHIATRVM, MEDI-
CAE ARTIS PROFESSOREM PRIMARIVM ACADEMIAE
FRIDERICIANAE

MORTEM FILII

NOBILISSIMI INGENIO MORIBVSQVE

L VGENTEM
CONSCRIPTA

A
IO. GEORGIO VVALCHIO,

P. P. O.

IBNAE D. XII IVLII SALVTIS CHR. REPAR. M DCC XXIII

LITTERIS RITTERIANIS.

EPISTOLA
 ILLUSTRIS VIR,

FRIDERICVM HOFMANNVM

EXCELLENTISSIMVM ATQVE EXPERIENTISSIMVM
 SERENISSIMI AC POTENTISSIMI REGIS BORSSORVM
 A CONSILII AVLICIS ET ARCHICAMERVM MEDICVM
 CAE AULICAE PROFESSOREM PRIMARIAM ACADEMIAE
 PAEDAGOGICAE

VVM toto adhuc pectore cogitauerim, quemadmodum tacitum illum cultum, quo TE TVAQUE merita prosecutus fui, significarem publice, hancque in causam occasionem idoneam optauerim, doleo vehementer, grauissimam calamitatem TVAM domesticam scriptionis huius primæ luctuosum dedisse argumentum. de morte enim filii TVI tristis adlatus est nuntius, qua audita, obuersabantur animo meo parentum miserorum gemitus, lacrimæ, compressæ manus, quibus significarent dolorum magnitudinem, miseriam suam atque orbitatem luctu obruti deplorarent. quarum lamentationum causam, optimi quippe filii obitum si quis cogitat intentius, huiusmodi fati ictu materiam lugendi vberiore datam esse, merito censet. quando enim liberi carissima cæli munera sunt, quos paterno & infito amore amplectimur, facile intelligi potest, quanta calamitas ad familiam perueniat, quum ex parentum amplexi-

plexibus sic eripiantur, vt neque illuc redeant, neque vitæ
huius consuetudine iterum fruantur. in qua liberorum
iactura graue omnino & calamitosum est, eiusmodi filio
orbati, qui ingenii suauitate, morum proborum decore
omnisque boni & honesti studii sese commendauit, sicque
spem singularem nec mediocrem adtulit gaudium. nemo
sane non libenter retinet nobilissimam sui partem, nec fa-
cile vllus tam abiectus & consilii inops, vt non sentiat, iu-
cundum esse ac suaue, si tales relinquuntur filii, per quos
generis memoria seruari, decus augeri & ipsa familia ad
posterum possit propagari. cuiusmodi bona quum in filio
TIBI sint erepta, non solum intelligo, quantum casus hic
TE concutiat, sed ipse, qui cum aliis TE VENEROR TIBI que
vt omnia feliciter eueniant opto, recordatione calamitatis
TVÆ animo haud leuiter conturbor. acerbissimum quippe
luges obitum filii in optimo ætatis flore extincti: filii, qui
tam culti ingenii, tam probatis moribus fuit, vt in ipso spem
eximiam fixam locatamque habueris: casum luges filii,
a quo fructus curæ atque operæ, quam in educando ipso
atque expoliendo præclare posueras, suauissimos poteras
TIBI polliceri.

Sed tamen quamuis sentias in optimi filii TVI morte,
duram esse moriendi legem & conditionem, quæ parentes
ac liberos mutuo officiorum & amoris studio copulatos
diuellit; in ipsius tamen obitu, si omnia erecta mente con-
sideramus, forte omnino remedium ad mitigandum lu-
ctum & dolorem inuenies. nulla enim calamitas nisi deo
auctore venit, cuius consiliis quum omnia tristitia aduersus
pios in salutem ipsorum proueniant, liberos quoque, siue
pignora fidei nostræ credita repetit atque sibi addicit, vt
ipsis non solum, sed & quos relinquunt, parentibus melius
consulat, ac sæpe cogitant homines. hoc enim faciendo
docet, nos liberis non frui debere tanquam nostris bonis,
sed tanquam pignori datis, vt & voluptatis, quam ex illo-
rum recta ac proba indole capimus, & curarum, in qui-
bus de felicitate eorum versamur, teneamus modum.
ille igitur, qui vulnus fecit, id quoque felicissime sanare
potest,

potest, immo mentem TVAM luctu perturbatam in pristina
nam certe reducet tranquillitatem. nec leuius solatium
ex beate defuncti virtute petere potes. namque si recor-
daris filii TVI vitam, quamuis breuiter, præclare tamen
transactam, pietatem ipsius decumbentis cum ingenti
patientia coniunctam, nec non tam plenam fiduciæ, tam
sanctas voces & preces, quibus se ad nouam patriam præ-
parauit, gratissima inde TVI desiderii remedia habebis.
non qui diu viuunt, sed qui bene ex vita decedunt, veræ
felicитatis compotes sunt: proinde quum filius TVVS, vin-
cente morbo artem & naturam, deo animam, cui conse-
crata erat, tranquillo excessu reddiderit atque ad sedem
sempiterni gaudiû peruenerit, felicissimus habendus, ac no-
bis omnibus hac noua præstat conditione. quodsi igitur
luctu significas, TE filium TVVM amasse; ipse hiecc amor
non potest non animum TVVM ad lætitiã mouere, quod
iste in summam eactus fuerit felicitatem. sic, qui discessu
suo TE perturbauit, suo quoque discessu erigit. laudet
VALERIVS toto capite PARENTES, QVI MORTES FILIO-
RVM AEQVO ANIMO TOLERAVERINT: in TE habemus
exemplum parentis multo illustrius, qui christiano scuto
firmatus in obitu carissimi filii, ætate, ingenio menteque
florentis recte se colligit, pie consolatur. ad extremum,
imploro immortalem deum, velit pro benignitate, quam
expertus es semper singularem, TE aduersus omnem tri-
stiforem casum protegere, nec solum in præsidium splendidi-
sima familia; sed & ornamentum vestrae academice
orbisque musarum porro seruare saluum, ac quæuis bona,
quæ ab ipso expeti possunt, in TE conferre. TVO autem
fauori TVAEQUE beneuolentiæ me commendo studio-
sisime. VALE ET AGE FELICITER.

* * * * *

Ua 933^a

I. 4°

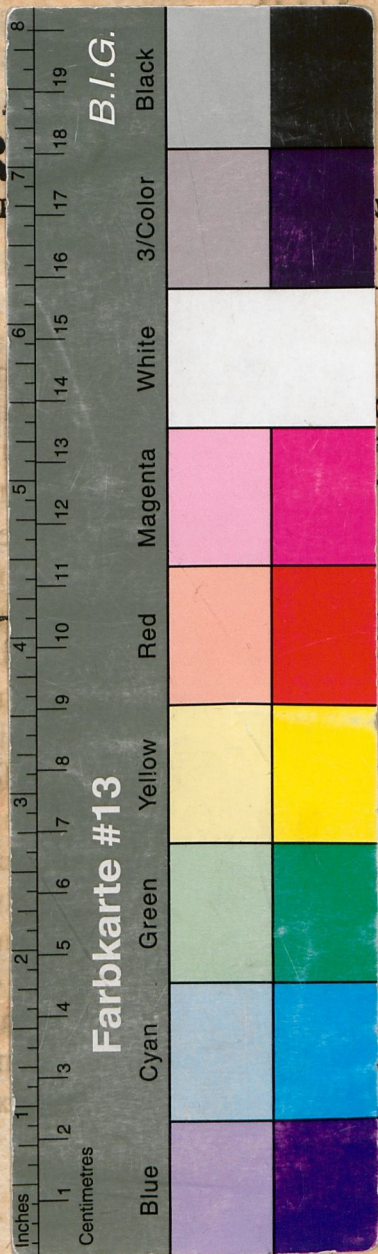
ULB Halle 3
003 591 591

600

EPISTOLA

AD
ILLVSTREM
ATQVE EXPERIENTISSIMVM
HOFFMANNVM,
NTISSIMI REGIS BORVSSORVM
ET ARCHIATRVM, MEDI-
EM PRIMARIVM ACADEMIAE
ERICIANAE
EM FILII
GENIO MORIBVSQVE
ENTEM
SCRIPTA
A
IO VVALCHIO,
P. O.

VTIS CHR. REPAR. M DCC XXIII.

RITTERIANIS.

